

Adrian Grauenfels - JOY

Adrian Grauenfels

Traduceri și poezii - Volumul XVIII

Ilustrații - Vito Hannibal Acconci, NightCafeAI,

Internet,

Ebook

Editura SAGA

Pentru Joy și familia mea

Adrian Grauenfels

Cum arde Canada

ziua în care ...

O zi de marți înnourată calm.
Palatul este închis.
Nimic nu strălucește.
Urcăm treptele
Apa cade de obicei în jos.
Ne învârtim în jurul bazinului circular, secat
Facem un picnic cu mezelurile noastre non casher
În spatele unui gard viu, și ascundem resturile tot acolo
de ploaia din seara asta și de serviciul de mâine
Nu mă simt ca un rege leneș
Nu mă simt ca un sclav în vacanță.
Nu mă simt iubit
ne așezăm sa fumezi
Lângă un canal puțin adânc care în orice altă zi
ar fi putut părea un fluviu
Două linii drepte care duc spre nicăieri
înconjurat de două linii drepte de plopi
care și ele duc nicăieri...

Stăm între plopi și o bancă
Privind cum apa nu reflectă nimic,
Lăsăm cei câțiva pești
Să fie văzuți ori de câte ori ies din mâl
La jumătatea drumului dintre inimă și tranșee
Nimic nu e vast și nici dragoste nu e
Doar un gând trimis la mii de ani lumină.

Dar după ce am frânat cu scrâșnet
până la fundul văii Alberta

ne-am dat seama de panta pe care va trebui să o urcăm
și era noapte, tu pe spatele bicicletei mele
trecusem pe lângă locul care a ars - localnicii
suficient de înstăriți pentru a continua să se invite la un
fel de
banchet, punând lumânări și farfuri, în cenușa de
dincolo de acoperișuri - așa că ai spus să mergem acasă,
dar uite
dealul pe care am coborât e la fel de abrupt ca și cel
care urmează ascuns de fumul gros
din fața noastră.

Ce i-au făcut lui Spartacus

I-au pus un acoperiș deasupra capului.
Fiecare țiglă era o felie de lut așezată pe o coapsă și îndoită până când se usca în soare așa că marginea acoperișului avea un aspect rupt, ca și cum o tânără gazelă a păscut din liziera pădurii rumegând zarea.
au făcut și o groapă de gunoi pentru faianța ieftină a cerului.
De-a lungul streșinii, arcadele în șir semănau cu intrările de la Colosseum în care ar putea apărea un leu, sau un gladiator cu o armură de doi metri și jumătate, sau o ființă de 1.8 metri cu fața pictată a unei doamne romane simandicoase.
Albinele nu s-ar fi instalat în acele nișe concave, deasupra camerelor noastre, nici păsările nu ar roi. Cum poate un tânăr sclav să plătească camera și masa cu o centură, cu peria de păr, cu două săbii scurte.
Ei pun un acoperiș deasupra capului, împotriva fulgerelor, și excremente - fără jenă, e un material abundent și durabil.
Fac gesturi străine, nici cuvinte familiale nu au... și sub acel acoperiș l-au bătut lung cu niște săbii tocite care dor cel mai tare.

Model dorind să doarmă

Era un loc uman. De o parte și de alta
femei și bărbați tineri țineau în mâini lucruri făcute de
om, inventate pentru viață.

Unii căscau
prin intermediul gurilor deschise,
cerând o odihnă separată și singulară
mult mai puțin încordată decât precizia oricărei flori
captate de pânza lacomă.

Nu existau flori; fiecare buchet era aranjat
pentru a completa obiectul picturilor.

Se înțelegea că morții nu se mai puteau apleca deasupra
chitarelor sau a cărților, sau să-și întoarcă capul și să
vorbească, sau să-și plece capul pentru a plânge.

Eram printre cei lucizi și răbdători care ne mișcam,
la semnalele șefului, prin sălile largi înțesate cu
șevalete goale din lemn ornamentat,
într-o cameră de culoare roșie care adăpostea
singurul pat și o fereastră, de unde priveam în
depărtare, încețoșat
ca și cum ni s-ar fi făcut două desene
simultan.

**

Cum Israelul a luat calea spre iad

A fost o călătorie lungă și dificilă.
Obosit de amestecul de minciuni și sabotaje
Nu te poți încrede în instincte
După alegeri, nu-ți vine să crezi că iar ai pierdut
ai fost înșelat, manipulat statistic
Procesul este complicat și pervers
Dezamăgit, nu există nici un cuvânt de spus
doar un rânjet trist.
Nimic nu s-a schimbat.

La ce să te mai aștepți?
Acesta este deja un iad, pavat cu sângele și speranța ta.
Ai prefera să te întorci în pântecul mamei, e mai cald.
Fie ca sufletele nesăbuite să fie mistuite.

Chiar și așa, doresc ca toată lumea să voteze.
Votați pentru un iad alternativ. pentru rațiune și casă.
luați parte la construcția infernului nostru viu.

Multe suflete tinere sunt recrutate
Alții se ascund după perdele
Votați! Meritați o soartă, nu războaie
Trebuie să continuăm să umblăm în întuneric,
să căutăm focul iadului și să transmitem urmașilor o
primăvară improbabilă
și poate și un răsărit de soare.

**

Amoralul amor

Când un bărbat ridică vocea
ea zice că e dragoste, și că dragostea uneori devine furie.
Femeia e gata să iubească un bărbat cu mâinile reci
care uneori o atinge, vorbindu-i de D-zeu
Mulți, se roagă după ce te jignesc.
Scuzele lor par femeii a fi dragoste
și ele iubesc pe cei care își cer scuze...

Le place să ierte, pentru că ele sunt zeițe
Ele te iartă pentru că nu se pot ierta pe ele însăși

"Probabil are un demon bun în ea" , spun bătrânii
tribului

De fapt, femeia e un fluviu care cară totul la suprafață,
bărci și insulte, pirații sufletului ei, scrisori nedeschise,
mângâieri pentru înecați...

Ani după ce a fost jignită, femeia nu va vorbi despre acel
bărbat violent
bădăran, ignorant... nu va recunoaște indecența
dragostei lor

Toți bărbații mei au fost frumoși, slabi, sportivi, spune

și mă iubeam când eram
slabă, cu părul scurt, cu obraji roz, prostuță, în mini,
nudă, moartă...

of things just pass things pure up cize pass think it here/on(to
this, that is, to the s/in the first days of the year 1911, a badly d
ressed young man/teeth and fists, he smashed eternity to smithereens.
Then/women were remembered in the icy fog./Lute/He died like the sun/
studio last year while eating lemons./There, then, they did it ov/iil
ii/iiliii/I am putting on the topsoil i/In Wiltshire there dwelt a Par
mar of indifferent wealth,/him for a garment or two, and so tooke him
into seruloe:ously: wel apparelled he was, and well monied, & might
/heard that hee had married a wife in Wilshire, not farre/the coming
of hir trecherous husband, who returned within a/him with looks ful
of death, made him this answer: I villaine,/cast them in his face, &
said, Now lustful whoremaister, go/22/23/first and then fold and even
/1, 2, 3, 4, 5,/face them, they are cheek by/steps, shops noses, ear
s, eyes/A surface of/an apple/As there were four where anyone seldom/s
it, and he is it. And ther/ / /ad made it. Whether he had
m/The field of Carnac is a large, open space where eleven/buried. Th
e fact of the duel required that the stones be/representation of the
python, because, according to Pausanias,/been. "Let us look for the
reason, a thing no one has thought/l'Ecole Polytechnique, an engineer
, a M. de la Sauvagere./as ever were Pelloutier, Deric, Latour d'Auve
rgne, Penhoet/them), if anyone should, after all these opinions, ask
me mine,/sharp, clear tones swelled louder as they came nearer and/ra
ising her arm as if to hide under it, she turned her head/by little t
he soil assumed its usual level and everyone went/road, and the sun,
which made our shoulders smart beneath/dinner/dinner/nds folded befor
e you -- I t/The engine/Carter's body/A treasure/Dahlstrom said/Polic
e found/ / /et to mention that -- during 'Twas in the month of
December, and in the year 1883,/And was first seen by the crew of a G
ourdon fishing boat,/Beautiful Railway Bridge of the Silvery Tay!Upw
ards of two miles and more,/Beautiful Railway Bridge of the Silv'ry T
ay!It must have been an awful sight,/at me stealing away from my/tic
k/tick/t, noticeable, unmistakable((/all all/ide the left half of
the hum/Six Works by/to/is/listeners/just/gardens,/and ec-/plug in yo
ur hands, as well/There is a changling that can't/s means you. I mea
n that. I/Why don't you tell every one about it, he said to her/His
attention was disturbed by the sudden lodging of a beebee/Beeflesh. U
p in the interesting hive his wife and baby bees/u point away. Come
to the po/of things just pass things pure up cize pass think it
here/on(to this, that is, to the s/in the first days of the year 1911
, a badly dressed young man/teeth and fists, he smashed eternity to s
mithereens. Then/women were remembered in the icy fog./Lute/He died
like the sun/studio last year while eating lemons./There, then, they
did it ov/iiliii/iiliii/I am putting on the topsoil i/In Wiltshire ther
e dwelt a Farmar of indifferent wealth,/him for a garment or two, and
so tooke him into seruloe:ously: wel apparelled he was, and well mo
nied, & might/heard that hee had married a wife in Wilshire, not far
e/the coming of hir trecherous husband, who returned within a/him wi
th looks ful of death, made him this answer: I villaine,/cast them i
n his face, & said, Now lustful whoremaister, go/22/23/first and then
fold and even/1,2,3,4,5,/face them, they are cheek by/steps, shops
noses, ears, eyes/A surface of/an apple/As there were four where anyo
ne seldom/s it, and he is it. And ther/ / /ad made it. Whet
her he had m/the field of Carnac is a large, open space where eleven/
buried. The fact of the duel required that the stones be/representat
ion of the python, because, according to Pausanias,/been. "Let us lo
ok for the reason, a thing no one has thought/l'Ecole Polytechnique,a
n engineer, a M. de la Sauvagere./as ever were Pelloutier, Deric, Lat
our d'Auvergne, Penhoet/them), if anyone should, after all these opin
ions, ask me mine,/sharp, clear tones swelled louder as they came nea
rer and/raising her arm as if to hide under it, she turned her head/by
little the soil assumed its usual level and everyone went/road, and t

Poem japonez

perdele - paravane simple, sadic monoton
plictisul nenumăratelor candelă - lampioane
afară ramuri și flori și flori și flori
pomi cu flori, fluorescență, fluorescența
zgomotul oglinzilor fără imagini
imagini fără fețe, sau toate la fel
și brusc ...geamătul unui ceainic spart

trupul e altceva
fosilizat, albit de apa fântânilor Zen
de dorința de a modifica zenul
sub cerul albastru impecabil
blue
Zen și trup, incompatibile mișcări lente
pe pietrișul lent
și apoi nemișcare.
nu pot fi un sfinx
nu pot iubi
am nevoie de cineva
ca mine

Mirarea zeiței

Să fie clar, zeii nu mai sunt generoși
Peste poduri de sticlă și zgârie nori de beton
Între șosele largi pline cu automobile
și ultimul pom de pe planetă
porumbeii Afroditei pleacă în migrare
one way

Dar iată o fată frumoasă, pe plaja pustie
(care se răcește de la o zi la alta)
trebuie să crească și ea
în zilele care se scurg monoton

apoi ca un șarpe
privește la urma ei lăsată în nisipuri
și nu pricepe cum ea, cea de azi
și-a terminat tinerețea
și nu mai are loc
în scoica ei
cea de ieri.

AG

Poem scris cu degetul

Tot felul de voci are omul
toate-s despre el
și cine le aude, le aude
cu toate vocile sale, omul
se află în gura mulțimii
și dacă sufletu-i vorbește,
cineva-l aude
dar cum să știe el omul
dacă vorba lui nu-i râsul minții
sau o fi ea vreun prunc
al scrisului cu degetul
pe roua răsuflării
la porțile nopții...

AG

poème écrit au doigt

Toute sorte de voix prend l'homme
toutes s'en reportent à lui
et celui qui les entend, les entend
avec toutes ses voix, l'homme
se trouve dans la voix de la foule
et si son âme lui parle
quelqu'un l'entend
mais comment pourrait-il savoir l'homme
si sa parole ne serait le rire de la raison
ou si elle était un nourrisson
de l'écriture au doigt
sur la rosée de l'haleine
aux portes de la nuit...

otrava sufletului

or mai veni și alte nopți
cu gust de nisip și de lăcuste
pe buze uscate
de negăsirea apei
curg șoaptele prostiei

-

iar cei deștepți
își îmbrățișau iubitele
doar în zilele rele

-

apoi plecau răsând
lăsându-le carnea pradă
ciorilor bârfitoare ..

AG

poison de l'âme

et d'autres nuits viendront encor
au goût de sable et de sauterelles
sur des lèvres desséchées
de n'avoir trouvé l'eau
s'écoulaient les murmures de la bêtise

-

et les éveillés
étreignaient leurs bien-aimées
seulement aux mauvais jours

-

puis ils partaient en riant
laissant leur chair en proie des
corneilles médisantes..

*

*traduit du roumain par **Cindrel Lupe***

ALȚI AUTORI

Joyce Mansour

"Am furat pasărea galbenă..."

Am furat pasărea galbenă
Care trăiește în sexul diavolului
Mă va învăța cum să seduc
Bărbați, cerbi, îngeri cu două aripi,
Îmi va lua setea, hainele, iluziile,
El va dormi,
Cât despre mine, somnul meu se întinde de-a lungul
acoperișurilor
Mormăind, fluturând, făcând dragoste violentă,
Cu pisici.

Sheila Black

Pământul

Ce pot să-i spun la micul dejun când îmi spune că fiul ei suferă de nebunie, și pentru că acolo nu există sănătate mintală, a ajuns în închisoare, iar ea este ușurată, pentru că cel puțin ar putea să fie în siguranță sau să ajungă la doctor. Mâncăm omletă din albușuri de ou; numărăm carbohidrați. Ne încheiem la nasturi rochiile noastre curate și pantofii cu tocuri înalte pentru a aduce acasă șunca, facem ceea ce trebuie să facem și "Asta e ceea ce este".

Nepoata și fiica ei locuiesc cu ea în singurul dormitor. Noaptea, fiica lenevește lângă piscină, uitându-se la telefon, în timp ce ea o învață pe copilă să planteze semințe într-un strat de flori pe care se simte prost că nu-l deține.

Povestește că a plâns în mașină când a venit aici; nu mă cunoștea atunci. A crezut că vom vorbi tot timpul despre ceea ce vindem, despre ceea ce celălalt ar putea cumpăra, dar cumva am lăsat asta în urmă peste pâinea prăjită cu dulceață de căpșuni. Cine își poate explica tot acest lux, toată această disperare?

Sau cum ne ținem cu toții rușinea secretă atât de aproape și ne lustruim buzele cu "ulei de scortişoară" ca și cum asta ar fi o formă legitimă de protecție.

Tocmai a împlinit cincizeci de ani. I-am spus să aștepte zece ani... nu vei ști mai multe, dar vei fi mai aproape de iertare,

pentru că totul se întâmplă pe o roată care se învâрте...
atât de repede.

De ce să nu te oprești să te uiți la florile roz
pe care le-ai plantat cu nepoata ta?

De ce să nu te simți

degetele de la picioare goale în pământul umed și bun?
Ne jucăm cu cojile de pe farfuriile noastre. Chelnerița ne ia cafeaua. Noi suntem din nou străini, fiecare purtând cu sine frica noastră singuratică - copiii noștri nu-și vor găsi drumul, dorindu-ne pentru ei o logică interioară - o încredere sacră în pământ și în sine, care să existe pentru fiecare dintre noi, atât de adânc în interior, atât de adânc sub piele, încât...

nici nu putem începe să spunem din ce este făcută; pur și simplu este, între iubire și suferință: spațiul albastru pe care îl numim mirare, care este doar roua de pe iarba, umbra soarelui... pe care o face soarele în timp ce se rostogolește pe pielea imensă a Pământului.

Ralph James Savarese

Buza Tobei

Pentru DJ

Fiul meu începe fiecare conversație
cu afirmația "Te iubesc, tată".

"Te iubesc, tată. Ce avem la cină în seara asta?"

"Te iubesc, tată. Ar trebui să plouă?"

"Te iubesc, tată. Putem să mergem la plimbare?"

"Te iubesc, tată, dar trebuie să te calmezi."

E ca un tip care poartă papion...
la bar și la plajă.

Este un dandy al afecțiunii, în același timp...
își strânge bănuții și îi cheltuiește

pe înghețată. El va purta această frază
în rai (a fost deja în iad...

ceea ce el numește "fără adopție"). Dacă
Orfeu a avut o liră, atunci el are buza unei tobe

El nu va bate toba fără sunete.

"Te iubesc, tată."

Merge înainte uitându-se înapoi,
și nimeni nu se pierde niciodată.

Cerul vinde vată de zahăr;
copacii, umbră.

Iubirea - e un fel de lesă, invizibilă,
care se extinde, iar eu sunt câinele lui mare și fericit.

(The Bearing Edge) (muchia la tobe)

Raymond Luczak

Otters / Vidre

În engleză și ASL gloss

[Engleză]

in a documentary
they dove in
into the burble
of river, braiding
around each other
their combed fur
shining in the sun
their eyes twinkling
watching them
I wished my hearing siblings
had been more like them

always pulling me in
to cavort with them

[Română]

într-un documentar
s-au scufundat
în vârtoarea
de râu, împletind
unul în jurul celuilalt
blana lor pieptănată
strălucind în soare
ochii lor sclipind
privindu-se
Mi-am dorit ca frații mei care aud
să fi fost mai degrabă ca ei
mereu mă atrăgeau înăuntru.
ca să cochetez cu ei.

[ASL gloss]

Otters
me watch-watch d-o-c-u-m-e-n-t-a-r-y
{creature-wriggle creature-wriggle}
water {cascade-left-right-down}
{creature-dive-down creature-rise-up
around-each-other
fur-lining-arms-chest} wet
sun {on-me}
chest-shine-shine
eyes-shine-shine

me-wish hearing brother-sister
same-same
{creature-dive-down creature-rise-up}
come-on-come-on
join play-play

NOTE

"Glossing" este ceea ce se numește atunci când scrii o limbă în alta. Informația scrisă este cunoscută sub numele de "glosă".

Clip

<https://www.youtube.com/watch?v=4LPheGnxJNo>

"Au durat mulți ani până să încep să explorez poezia ASL gloss ca un posibil gen propriu. Această poezie specială, „Vidre”, provine dintr-o secvență lungă de carte care se concentrează pe animalele originare din Peninsula Superioară din Michigan. (Unbound Edition Press va publica *Animals Out-There Wild: A Bestiary în engleză și ASL Gloss* în primăvara anului 2024.) Am crescut surd într-o familie auditivă de nouă copii din Ironwood, Michigan, situat în Peninsula Superioară, așa că sentimentele mele despre regiune sunt colorate în mod complex de modul în care am fost tratat ca un cetățean de clasa a doua în cadrul propriei mele familii; „Vidrele” sugerează această situație. Pădurea de peste drum de casa mamei mi-a permis să fac față lumii auzului în moduri care, în cele din urmă, m-au salvat.”
— **Raymond Luczak, thanks to Victoria Dazin**

Pia Täävila-Borsheim

Prietenul meu, nepotul ei

Plaja Brigantine

I.

Vântul este albastru.
Albastru, îmi spune băiatul.
Șterge praful de pe dunele pline de stuf,
apoi trece pe nisip până la malul apei.

II.

Ne întindem pe plajă. Valuri gri
înaintează, se retrag. Vântul albastru, freamătă de sare,
îmi freacă pielea. Rechinii dau târcoale copiilor mici.
Avioanele de patrulare zumzăie sub perdeaua de nori.

III.

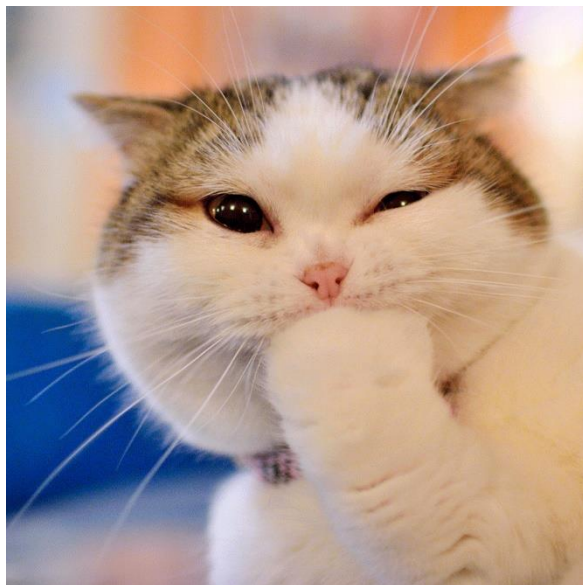
Urc pe vârful zdrențuit al digului.
De la reciful învolburat,
îl găsesc pe băiat, o pată pe țărnam,
dormind pe un pat albastru.

IV.

Mâna bunicii sale
îi mângâie capul umed. Ea cânta,
cântece care se legănau pe vântul albastru.
Avioanele zbârnâie în formație cu ochi de oțel.

V.

Ca o săgeată un pescăruș cu cap negru se îndreaptă spre
geamandură.

Tony Towle

Zori de zi

Muza în zori de zi se bâlbâie, mă informează patul,
În aerul parfumat al iernii tânjește după poeme
și mormăie despre guvern și dacă ar trebui să votez sau
nu:

"Guvernul e nașpa. Reține-ți votul de roșu și alb
marea ascunsă și albastrul cerului politic
arătând lumea prezentă și astfel să ne înconjoare
regatul".

Guvernul ar vorbi și el, din văzduhul Abstracțiunii
care, la moartea lui Pound, vor divaga încă o dată,
cu măreția lor înnăscută te vor face să te simți ca un
fraier care prezidează o cină de o mie de ani de eleganță.
Milton, desigur, ar putea să le dea ordine acestor
oameni. Dumnezeu, Satana, Libertatea, Progresul și
restul. Mie Dumnezeu mi-ar putea spune
Folosești un stil aparte și știi cine ești, dar nu mă
luminezi.

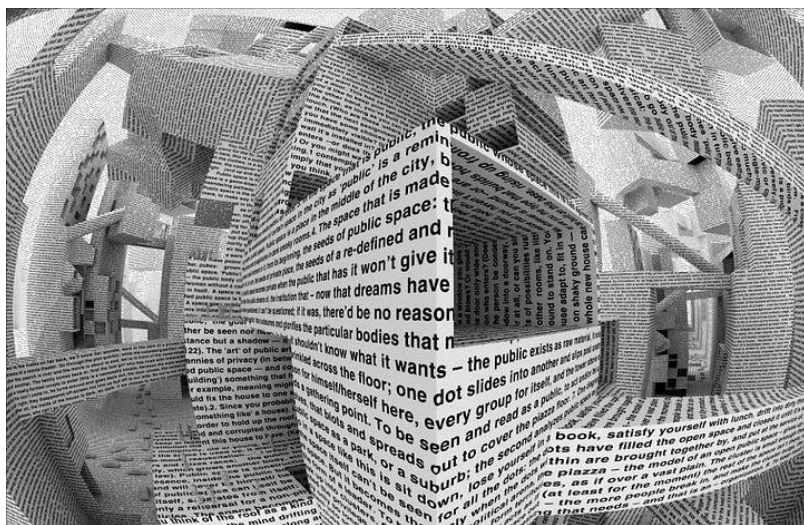
Nu-mi dai nicio idee, despre mine sau despre ceea ce am
făcut.

Satana: Din moment ce te ocupi doar de propria ta
activitate și în incomensurabilă vanitate,

în cele din urmă îți voi aduce ceva ce nu-ți place;
și printr-o frază de metaforă de nezdruncinat
ca și cu asta te vei gândi să-ți girezi viața.

Satana conchide: Vei avea mai multe poeme decât sperii,
dar mai mult decât îți dorești, un deget apăsător pe un
vers, limba ta prin transparența unui cuvânt
dar limba mea veche de fier vine inexorabil să o acopere
pe a ta și în viitorul tău este de o mai mare elocvență.

Ziua a trecut pe jumătate, muza și slujitorii au fugit,
un sandwich a trecut prin tine în enormitate spre
Philadelphia, brânza și laptele trecând prin tine și
ajungând la Boston, fum pe drumul spre Minneapolis.

Laura Mullen

Suprafața

Răceală bruscă sau senzația bruscă de a fi fost frig de mult timp

A spus că își recuperează niște lucruri care fuseseră pierdute, cum ar fi acea

Iubire, oh, minunată, uitându-mă peste râu, nici el nu mi-a întâlnit ochii.

Ceva s-a ridicat și a căzut înapoi în apă

I-am povestit despre momentul în care i-am văzut hrănind mulțimea

din apa întunecată, cu guri palide care se deschideau și se închideau, ca și cum...

Și am avut puterea să spun că a pierdut, a fost frumoasă piesa.

Și cum se încordau mușchii, sub pielea bronzată a maxilarului său.

Mă tot întorc la suprafața pielii delicate și a umbrelor.

Chiar sub suprafața aceluși râu râul încheietura ta trebuie să-mi apăsă gura nu pot să mă uit la mâinile tale gândindu-mă la felul în care tu m-ai atins m-ai rănit, te-am rănit mult. dragoste ca acele amintiri.

Spunând că porți culori de rață sălbatică după ce te-am urmărit să sperii

Fără nici un motiv rațele pentru că nu pot să stau destul de liniștită dacă aș putea

Aș fi atât de nemișcată încât ai crede că nu te-aș răni niciodată țipând care era numele ei de familie, care era numele ei.

Suprafața apei zgâriată de vânt

Ceea ce nu am voie să simt ceea ce nu am voie să spun apăsând în sus

De parcă hrănindu-mi inima de peste tot sub pielea mea

Și se ridică la suprafața apei strângând și desprinzând.

Mușchiul cenușiu și gros și banc dens de pești aduși chiar dedesubt

Mușchiul cenușiu și gros și bancul dens de pești aduși chiar sub suprafața buchetul grotesc al florei care înflorea rapid și

Închizând mulțimea, dar ca și cum ar fi fost în spatele unui geam, astfel încât să nu se audă niciun sunet

De oameni strigând

Mă simt neputincios și rece spunând te rog să crezi

că nu am vrut să te rănesc, ai putea să-mi spui asta și în Orphée

Poetul se apleacă asupra oglinzii care se clatină ca o apă care îl lasă să intre.

Susan Pliner

Album

Aproape că m-am înecat. Aproape am ars.
Am fost odată într-un accident de tren.
Nu am vrut să mănânc. El mi-a dat buchetul.
Ea a refuzat, el a încercat să o stranguleze,
ea l-a mușcat rău de tot. Eram obișnuiți
la tribunal. El s-a împușcat. Ne-am așezat
toată noaptea. Ea a spus să nu ne căsătorim niciodată,
Eu am făcut-o, el a murit, tu ai plecat...

Am adunat toate aceste lucruri
dacă s-ar aranja singure, dacă s-ar ține
să stea nemișcate. Își dau coate și se ceartă
fiecare vrea să fie primul. Aș vrea
un mic pas de dans lateral să vină
chiar acum și să mă ia cu el.

Nathan Spoon *

Vorbește duhul

O voi lua de la capăt mâine, după ce mă trezesc de sub unghiile Șeherezadei. Lucrurile mărunte vor deveni mari, iar lucrurile mari vor deveni ele însele. Este o poveste veche și familiară, în ciuda a cât de mult urăsc să fiu împărțit.

Iată-mă aici, în ciuda faptului că nu ar trebui să fiu.

În acest moment, eu întind mâna într-o pagină care se scurge ca un fagure de miere.

Dacă îmi scuzați hiperbola, sunt frunze de ceva care contează, nu știu ce, care suflă în toate direcțiile.

În momentul anunțat celălalt pământ al nostru deschide o mână secretă.

Dacă există un scop, îl vom afla destul de curând, deși să nu știm pare bine și satisfăcător: mai bine decât bine, sunt tentat să le spun albinelor.

**Nathan Spoon is an autistic poet*

Maior Jackson

n. 1968 -

Lasă-mă să încep din nou

Lăsați-mă să încep din nou ca un gând liniștit
în forma unei cochilii examinate încet
de către un copil brun pe o plajă în zori
străduindu-se să-și vadă viitorul. Lăsați-mă să încep
de data aceasta, cunoscând tobele din visele mele
sunt eu moștenind pământul, este dimineața
care luminează râurile. Lăsați-mă să ard
deșertăciunile mele: muzică veche în pini, cernere
de scotch, o lună de zi ca o semnătură
a nopții. De data asta, lăsați-mă să mă înconjur
insula temerilor mele doar o singură dată, apoi
să trăiesc ca o cascadă furioasă și să cresc
o mustață magnifică. Să nu fiu niciodată
cușca de păsări sau lama zimțată sau
anotimpul gol. Dragă ghețar, dragă mare
de stele, Dragi leoparzi în dezintegrare
la limitele exterioare ale lăcomiei noastre; în curând
vă vom întâlni doar în tweet-uri motivatoare.
Cititorule, ar fi trebuit să mă căsătoresc cu tine mai
devreme.

De data aceasta, să nu dorm ca profetul care
crede că a văzut infinitul. Lasă-mă să alerg
cu o viteză amețitoare spre peisaje
de îndoială. Nu mai am repetiții generale
la care să particip.

Privește mai atent: Îmi ling buzele.

Doi (2)

Eran Bar Ghil

Israel 1969

...și noapțile scufundă casa în adâncuri
îmbrățișând respirația cu zidurile
cum un copil cuprinde mingea
ascultând mirat
murmurul frigiderului
și foșnetul cărților obosite.

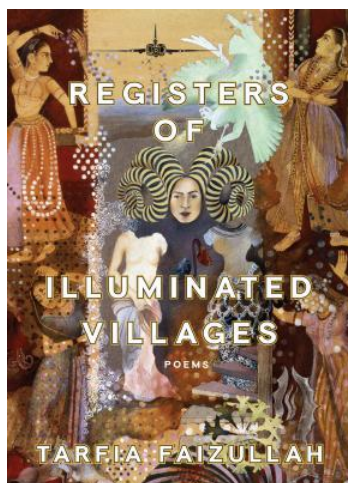
ei dorm îmbrățișați și distanți
în visuri relaxante, liniștiți
ca naturile moarte

apoi se apropie copti și maturi
încolăciți ca două vietăți
ca doi pui contopiți
într-unul singur

vaza cu flori
povestește dragostea lor
mai bine decât prin
palide cuvinte...

Poem fără dragoste

Tarfia Faizullah

Mi-ai rănit sentimentele
Le spun copacilor. Tu niciodată nu
mă întrebi cum mă simt, șoptesc
la micul dejun cu taco, înainte de
o mușcătură nedelicată, dar hotărâtă.
Mi-e dor de tine, mă confrunt cu
scaunul din curtea străinului.
De brațele tale puternice și prostuțe.
Picioarele tale puternice ca păcatul.

De ce tu nu mă brodezi
cu ață verde pe un tricou galben de
la reduceri (glumesc, nu fac asta. Eu cumpăr.
banane și pastă de dinți). Oh,
acolo te duci? Am murmurat
către mașina mea, care are un nume secret.

Mă auzi? Fac un gest
mut spre parcare. Copacii
nu răspund; sunt copaci, care
și știi mai bine.

Epistemologie

Catherine Barnett

Cel mai mult aş vrea să simt mai puţin, să ştiu mai mult.
Nodurile se află în fruntea listei cu ceea ce vreau să ştiu.
Cine a fost cel care m-a învăţat să ard capătul cordonului
pentru a nu se mai sfărâma?

Nu cel care mi-a numit viaţa un dezastru,
un cuvânt al cărui sunet îmi place la nebunie.

Într-un dezastru lucrurile se dezlănţuie.

Rădăcinile cuvintelor sunt ca nişte noduri, mă gândesc
când citesc dicţionarul.

Citesc şi alte cărţi, sigur. Recent am aflat cum comunică
copacii,

felul în care trimit zahăr prin rădăcini către copacii
bolnavi.

Ei nu folosesc cuvinte, dar se poate spune că iubesc.
S-ar putea să se aplece într-o direcţie pentru a lăsa un
pic de lumină în plus pentru un alt copac.

Şi admir felul în care cresc chiar prin garduri, nimic
nu-i opreşte nimic, se numeşte inosculare: a uni prin
deschideri, a conecta

sau să se unească astfel încât să devină un continuu, de
la a săruta

a avea o gură, de la osculum, gură mică.

Uneori, când sunt singură, ies afară cu gura mică şi mare
şi vorbesc cu copacii ca şi cum aş fi un mestecăn printre
mesteceni.

Poemul care exclude ficțiunea

Noah Falck

Trăim în cele mai norocoase vremuri.
Și cine e de vină? Stările noastre de spirit ca cele patru
anotimpuri într-o fereastră cu geamuri fumurii cu
vedere la un unui jaf bancar.
Toată lumea crește copii
la televiziunea prin cablu, în lesă, la aparate.
care au devenit elegiile noastre.
Noi trăim alte vieți în liceu, în facultate, pe
verandă citind necrologurile.
Spun că mi-e dor de tine
în oglindă în timp ce ne bărbierim, ne spălăm pe dinți,
în timp ce smulgi ceva menit să crească pentru
totdeauna.

Ești în aproape fiecare viitor"

Noah Falck

Sunetele de vară părăsesc
plămâinii tăi la mijlocul toamnei.
Pescărușii refac cerul.
E mai mult sau mai puțin un spectacol.
Cu un vâl de cearcăne
sub ochi, privești
cum toată lumea își ia o pauză.
Norii se suprapun până la căderea nopții
iar tu îți învârți degetele
la criza de vârstă mijlocie a tuturor.
Luna clipește înlăuntrul ei,
în afară și nimeni nu observă.
Tu vorbești tot timpul.
Luminile orașului sunt vocea ta.

A. R. Ammons

Moduri împotriva exagerării

Poemele mele, dacă sunt poeme
altfel decât ocazional
sunt intrări în sisteme,

momente de acalmie prin care
mișcarea care trece prea repede
ca în vânturile devastatoare

încetinește până la a se presupune
(forțat în definiția de)
ritmuri mediatore,

sumare, dar încâlcite.
noduri, în acest
model bătut de vânt

obstructiv și neclintit
care riscă să se prăbușească.
sau de a fi trasă în jos,

scânduri încrucișate.
în caz de taifun, de exemplu:
bucăți, de sfori,

care se rotesc (diminuând
umflarea) alungirilor
care dau

vântului ca o apă înaltă sau
pânzele iau o parte
formată în cunoscute
moduri, lăsate să plece, rezistente.

Amor Fati

Catherine Barnett

De ce ai nevoie? întrebă Omul liniștit
când am bătut din nou la ușa lui.

Ce vrei?
Închidea...

Nu știu, am spus.
Woolf, Anbesol, Baldwin, Keats,

Iau orice.
Știam că uneori dormea chiar acolo, în magazinul lui,

cu pături pe raftul de jos,
istoria deasupra, Buletinul "The Atomic Scientists".

în stânga lui,
Hârtiile îi împânzeau biroul.

și podeaua pe care ne puneam capetele,
lăsând produsele pure ale minții sale bine conturate

să informeze corpul la fel de combustibil.
Cine a spus, cu cât ești mai aproape

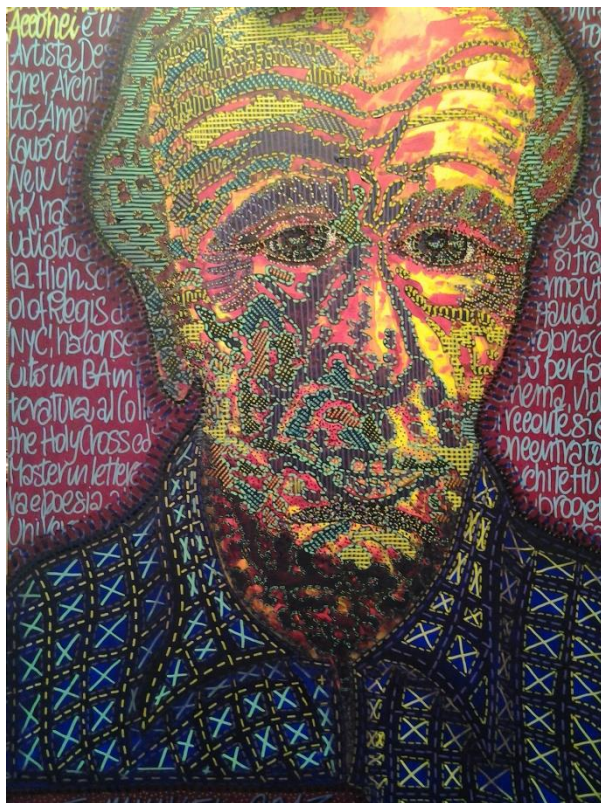
de o apocalipsă ireversibilă, cu atât
este mai fragil limbajul?

Am strecurat dicționarele de pe rafturi
și le-am deschis pentru apocalipsă,

cuvântul de pe buzele tuturor.

O, buze!

De parcă am putea vreodată să ne luăm adio de la aceste
bucurii.

Pentru pisicile mele Gaspara & Alfonsina

Michael Leong

*după Gaspara Stampa (1) și Alfonsina Storni (2) **

trezește-te, soră, când zorii
anunță răsăritul
renaști;
 mamă ca în zori,
încurcată în margarete;
un munte gura mea
cu mărgăritare;
atinge pământul umed;
 să mă ai ușor,
și nu singură, în foi de viță de vie;

 în acea oră extremă
(când Dumnezeu te va ierta),
bea din pietre de ger
și fă-mă spumă
 o corolă tremurândă;

acum trebuie să stau întins
și să vorbesc cu păsările;

Soră, măi, surioară,
adu-mi pahare de vin cu minuni;

Carnea ta mândră
ca apa,

scheletul tău mândru
chemând toate
numele dispărute ale vântului

** "Având în vedere faptul că pisicile mele au fost botezate după Alfonsina Storni și Gaspara Stampa, am decis că ar fi un omagiu potrivit pentru tovarășii mei animale să scriu o piesă care remixează poezia omonimelor lor. Poemul meu colaj se bazează pe cuvinte din "You Want Me White" de Storni (tradusă din spaniolă de Jesse Nathan și Daagya Dick) și din sonetul lui Stampa "She Questions What Comfort Is Left to Her" (tradus din italiană de George Fleming). Poemul dramatizează cum Gaspara se adresează surorii sale."*

-Michael Leong

(1) Gaspara Stampa (1523 - 1554) a fost poet italian. Este considerată a fi fost cea mai mare femeie poetă a Renașterii italiene și este considerată de mulți ca fiind cea mai mare femeie poetă italiană din toate timpurile.

(2) Alfonsina Storni Martignoni (1892 - 1938) a fost o poetă, dramaturg și jurnalistă argentiniană, exponentă a modernismului, care s-a sinucis în mare, în fața plajei "La Perla".

Sirena din curtea din spate

Matthea Harvey

1973 -

Sirena din curte se prăbușește peste scaldătoarea de păsări, obosită să se lupte cu păsările pentru semințe și untură. Ea urăște acele imitații de pești cu pene pufoase, dar ura ei față de pisică este mult mai profundă. Bestia aceea se învârte mereu în jurul cozii ei, căutând să ia o mică înghițitură din ceea ce ea consideră un pește uriaș. Respirația îi miroase a posibili prieteni. Ea colecționează fiecare minge de baseball sau de tenis care zboară pe domeniul ei pentru a o arunca spre creatură, dar aceasta avansează nestingerită, chiar toarce. Pentru a adăuga și mai multă jignire la rană, are un nume propriu, Furball, ștampilat pe o etichetă argintie de pe zgardă. Nici măcar nu știa că are un nume până într-o zi când a auzit un om explicându-i altuia: "Oh, asta e doar sirena din curte". Backyard Mermaid a murmurat ea, ca și cum s-ar fi rugat. În zilele în care nu există nici un aspersor care să-i pieptene bucelele, nici o ploaie care se revarsă în torente glorioase din jgheaburi, nici o rouă în iarbă pe care să o ciufulească cu nasul, nici măcar o băltoacă de noroi în piscina pentru copii, se întrebă cât mai poate suporta această viață. Zgomotul zdrobitor al ziarului din curtea din față în fiecare dimineață. Cântecul cântat la mașina de tuns iarba din garaj, care nu răspunde. Se strecoară pe sub gard după gard pentru a ajunge la casa de la etajul patru, care are un acvariu la fereastra din spate. Vrea să se piardă în acel pătrat trist și strălucitor de albastru. Tu nu vrei?

Pisica Viole(n)tă

Dan Taulapapa McMullin

Te aud

În fața studioului meu de iarnă

Gemând pe aleea de sub fereastra dormitorului meu

Chemându-l pe Dumnezeu, mașina tuturor magiilor

Toate vrăjile scrise pe trupurile noastre

Toată tămâia corectă a verii de rang

Florile străpungând confuzia

Tu vorbești pentru noi toți

Prin asta mă refer la mine

Vorbești în numele meu, al meu și al meu

În această dimineață, mâine și mâine.

"miezul nopții mele mereu acum, geme pentru mine

"Eu gem pentru tine

Câmp de lavandă

Podul spre Olosega

Drum de nisip alb și voci de bărbați

Sub drum curge marea între două insule

Pârâul de lavandă

Spiritele mării

Iubiții mei

María războinică de sine

Claudia Castro Luna

Uneori
când mă trezesc
moale și mai mult
în vis
decât viața trează
îmi doresc
să mă ling
așa cum o pisică
se curăță...
limba mea
peste miracolul
mâinilor mele
peste planul moale
care este burta mea
pe toată lungimea
picioarelor mele
cu limba mea care se prelinge
tandru peste
picioarele mele calofile
(mai ales pe
picioarele mele calofile)
lingând cu devotament
pământul arabil
din spatele meu

culegând
sudoarea uitată
în spatele genunchilor mei
văzând ceea ce este acolo de văzut
marginile de la gură
peștera care a adus
copiii mei în viață.
limba mea peste teritoriul meu
felul în care o pisică știe
limitele blănii sale

din Citizen, IV

Claudia Rankine

Ca să trăiești zilele, uneori gemi ca un cerb. Uneori suspini. Lumea îți spune să încetezi cu asta. Un alt suspin. Un alt TERMINĂ! Gemetele stârnesc râsul, suspinele supără. Poate că fiecare suspin este atras în existență pentru a trage înăuntru, pentru a trage dedesubt, cine știe; adevărul este că nu ai putea controla aceste suspine mai mult decât ceea ce produce suspinele.

//

Suspینul este calea spre respirație; el permite respirația. Asta e doar autoconservare. Nimeni nu inventează așa ceva. Te așezi, oftezi. Te ridici în picioare, oftezi. Suspینul este o expirație îngrijorătoare a unei dureri. Nu i-ai spune boală; totuși, nu este iterația unei ființe libere. Cu ce altceva să te asemeni decât cu un animal, din categoria rumegătoarelor?

//

Îți place să crezi că memoria merge mult în urmă, deși amintirea nu ți-a fost niciodată recomandată. Uită de toate astea, spune lumea. Lumea a avut multă practică. Nimeni nu ar trebui să adere la faptele care contribuie la narațiune, la faptele care creează vieți. În mintea ta, sentimentele sunt cele care creează o persoană, ceva fără voie, ceva sălbatic care vandalizează tot ce ține craniul. Aceste senzații formează un cineva. Atunci încep durerile de cap. Nu purta ochelari de soare în casă, spune lumea, deși ei liniștesc, ușurează vederea, te relaxează.

Coerența în consecință

Claudia Rankine

Imaginează-ți-i în negru, căldura dimineții pierzându-se în această zi care plutește. Și mereu există ființa și nevăzutul în drumul lor spre...

Zilele care se apropie și durerile lor cele mai acute vor înveli experiența până când cunoașterea va fi translucidă, ca gheața pe care se află alunecând. Nu contează strânsoarea dezlănțuită fără minte a formelor lor reflectate în nuanțele ochilor de apă ale suprafeței, cei doi vor supraviețui în capacitatea lor de a se întâlni, de a-l ține pe celălalt departe de prăbușire, în adâncurile de sub fiecare pas plin de evadare. Ceea ce vor crea va fi ținut în picioare, se va relua: apetitul este mai mare decât bucuria. indestructibil. pentru că niciodată nu a fost independent de ceea ce ei sunt. care vor fi.

Dacă am ajunge vreodată să-l cunoaștem pe celălalt ca pe aceeași compasiune palpitantă ar frânge și cea mai ortodoxă inimă.

Don't Let Me Be Lonely

[Mahalia Jackson este un geniu.]

Claudia Rankine

Mahalia Jackson este un geniu. Sau Mahalia Jackson are geniu. Bărbatul cu care sunt încearcă să facă o distincție. Mă simt inconfortabil în fața nevoii sale de a face această distincție, deoarece ancheta sa începe să se apropie de nuanțe subtile de rasism, sau sexism. Este greu de știut care dintre ele. Mahalia Jackson nu a terminat niciodată clasa a opta, geniul Mahaliei se bazează pe ciocnirea vocii sale cu spiritualitatea sa. Adevărata spiritualitate este o forță proprie. Nu sunt sigur cum să răspund la toate acestea. În schimb, schimb subiectul.

Tocmai am văzut documentarul lui George Wein, *Louis Armstrong la Newport, 1971*. În sală, o sală plină de străini a ascultat-o pe Mahalia Jackson cântând "Let There Be Peace on Earth" și s-a ridicat în picioare și a aplaudat în picioare ecranul unui film. Claritatea viziunii ei traversează treizeci de ani pentru a se adresa în mod intim fiecăruia dintre noi. Este ca și cum vocea ei a fost mereu adormită în noi, așteptând să fie trezită, chiar dacă "a trebuit să treacă prin propria lipsă de răspunsuri, prin tăcerea terifiantă, (și) prin cele o mie de întinericuri ale discursului criminal".

Poate că Mahalia, ca și Paul Celan, a trăit deja toată viața noastră pentru noi. Poate că aceasta este definiția geniului. Hegel spune:

"Fiecare om speră și crede că este mai bun decât lumea care îi aparține, dar omul care este mai bun nu face decât să exprime această lume mai bine decât ceilalți". Mahalia Jackson cântă ca și cum ar fi ultimul lucru pe care intenționează să îl facă. Și chiar dacă versurile cântecului sunt: "Să fie pace pe pământ și să înceapă cu mine", eu aud:

"Să înceapă în mine".

Foto - via Max Tzinman

Geamăt

Johnson Cheu

pentru tinerii care întreabă: "Cum ai învățat să te placi?"
Există ghețari, impunători, dar care se micșorează.
Există irisul, cerul violet care leagănă cioburi de soare.
Tigrul alb de Bengal, zăpadă și cerneală neagră.
Infinite motive de bucurie aș putea oferi,

deși niciunul nu poate vindeca rana din care
se naște întrebarea ta, cum să te bucuri că ești în viață?
Coaseți fisura inimii: amintiți-vă de familie, de prieteni,
o palmă, o arsură de țigară, un băț, ceva zdrobit

sub picior, sau izvorât în pupila ta întunecată.
Întoarce-te spre exterior: străzile de la ora două
dimineața, fiori în mașini,
haosul nebuniei umane, livrat cu calm,
de prezentatorii de știri. Rana este în interiorul tău

și nu. Răspunsul în tine și nu.
Dorința, confortul, dorința, dragostea nu ar trebui să fie
răni.
Ne tânjim după ele încă de la primul nostru plâns,
ceea ce trebuie să dai și să iei, până când nu mai ai voce.

O imagine a cărții în care te aud

Nicholas Gulig

Dacă există apă stătătoare în deșert. Dacă există apă și eu stau în picioare deasupra ei. Privind în jos în întuneric

sau în oglinda piscinei.
Dacă respir. Dacă mă pot vedea în oază.

Dacă vorbesc și există apă și tu ești acolo.

Dacă și tu vorbești. Dacă putem auzi peste apă, vocile noastre

se duc în direcții opuse,
vocile noastre. Dacă limbile noastre se desfășoară în valuri albastre

împotriva distanței, scăpând de reticență.
Dacă distanța reticenței noastre

este falsă. Dacă nu poate fi traversată.
Dacă noi o traversăm oricum.

Cine ne va purta? Dacă narațiunile noastre ne șterg.
Dacă istoriile noastre se întorc la noi

sub formă de nume, iar noi trăim

în eroarea alfabetului nostru. Dacă centrul literelor

ne doare. Stăpân, Străin. Ce este apa,
unde este apa în siguranță

dacă singurătatea ne dislocă? Dacă suntem fără adăpost,
în sfârșit,
fiecare dintre noi. Dacă rătăcim pe lângă

unul lângă altul, cu fețele noastre ancorate
la reflecțiile oamenilor,

cu marginile distruse. Este oare imaginar?
Dacă imaginile pe care le facem

ne refac. Dacă există milă
în noi. Dacă vorbirea noastră

se schimbă, iar noi, noi înșine,
ne schimbăm, ne facem. Dacă suntem făcuți

în imaginea celuilalt. În ambiguitate și contradicție.
Dacă suntem de acord

să nu fim solitari. Dacă ne imaginăm că suntem undeva.
Dacă există un țarm

Crângul de semnificație

Nicholas Gulig

În mijlocul lui septembrie, după ce tot ce
am iubit se terminase, ziua a rămas

un sunet pronunțat printre
urgențe. A fost aproape

frumoasă. O răzmeriță de voci zguduia o opoziție
printre copaci și eu le-am crezut.

Ce nu se poate ierta?
Printre structura metalică neagră

a limbii mele, imperfectă
la timpul prezent, te-am chemat.

prin livada deschisă
și am ascultat. Însăpăimântat de teroare și legat

unul de celălalt, am trăit, am respirat și am fost
înconjurați
de vorbirea noastră. Frunzele au coborât

ca vremea inconsecventă a legii. Vocile noastre
le purtau. Nemărginit, soarele, soarele, soarele, soarele.

La moartea lui Sir Erasmus Philips

Anna Williams

*Înecat din păcate în râul Avon, lângă Bath, la 15
octombrie 1743.*

De ce se dezlănțuie inundațiile! Ce strigă sufletul meu de
spaimă!

Cât de abruptă e prăpastia! Cât de întunecată e noaptea!

Atunci Virtutea s-a scufundat în valul fatal al Avonului,

Nici un prieten care să ajute, nici o mână bună care să
salveze;

Apele care se învârt îi ascund capul care se scufundă,

Fundul perfid îi formează patul său de apă.

Priviți cadavrul umflat, chipul palid;

Vedeți la ce bun virtutea, bogăția și nașterea.

Ce mai rămâne acum sub această povară de durere?

Să plângi e firesc, dar să plângi e zadarnic.

Ce mai rămâne acum? Rămâne să încercăm

Ce speranță, ce pace, ce pace, religia poate furniza:
Mai rămâne să prindem raza de despărțire,
Să-i observăm valoarea înainte ca memoria să se stingă,
Pentru a observa cum se îmbină excelența,
Să-i povestim virtuțile și să-i transcriem mintea.
Rămân de făcut ritualuri sfinte,
"În amintirea lor, în zilele lor.
Înțelepți și buni, la sfintele ritualuri să participați,
Aici zace ghidul înțeleptului, prietenul omului bun.
Să lăsăm credința să înalțe ochiul adorator,
Și meditația adâncă să suspende suspinul;
Apoi închideți mormântul și sunați clopotul,
Fiecare varsă o lacrimă și-și ia un ultim rămas bun;
În pace se retrage, și dorește să trăiască la fel de bine.

["Adio" e pe limba mea]

Paulus Silentarius *

"Adio" e pe limba mea, dar rețin cuvântul cu o strângere de mână și rămân în continuare lângă tine. Căci mă cutremur la această despărțire cumplită ca la noaptea amară a iadului. Într-adevăr, lumina ta este ca lumina zilei, dar aceasta este mută, în timp ce tu îmi aduci cea vorbă, mai dulce decât sirenele, de care atârnă toate speranțele sufletului meu.

* Paulus Silentarius (mort în 575-580 e.n.), a fost un poet bizantin grec și curtean al împăratului Iustinian la Constantinopol. Puținul pe care îl știm despre viața lui Paul provine în mare parte de la istoricul și poetul contemporan Agathias, un prieten și admirator, care îl descrie ca provenind dintr-o familie bogată și ilustră, cu un tată, Cyrus, și un bunic, Florus, probabil că ambii au deținut funcții publice. Paul a intrat și el în viața publică și a devenit silentiar - unul dintre cei 30 de funcționari de curte din medii privilegiate, organizați sub conducerea a trei ofițeri (decurioni), a căror primă îndatorire era menținerea ordinii și a liniștii în Marele Palat al Constantinopolului.

Vito Hannibal

Acconci

Folosind trapul

El a spus: "Direct din gura calului."

A spus că a ieșit direct din gura calului.

A spus-o direct din gura calului.

Calul era mare, puternic, cu patru picioare, cu copite solide și cu coamă și o coadă care curgeau.

(Ceva de genul pe care stătea, călărea sau era purtat.

Era un cadru pe picioare pentru a susține ceva).

Și ceva sau altceva era rostit prin gură, care conținea dinții și limba.

Exista o expresie ironică!

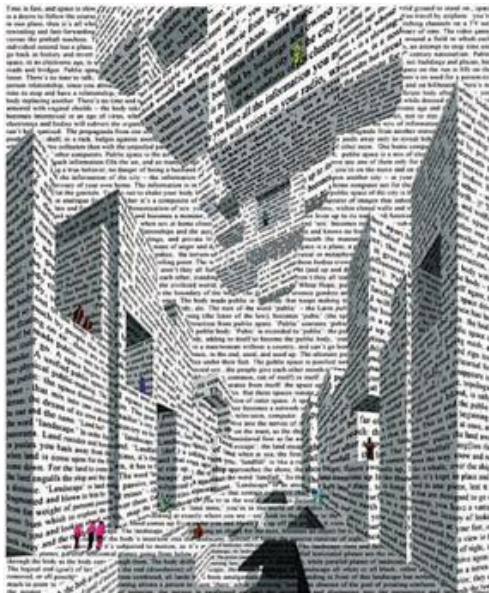
Acolo, apa se vărsa într-o altă sursă de apă.

Corpul, așadar, se dezvoltă prin intermediul hranei.

El fusese menționat înainte.

Acum, nici îndoit, nici strâmb, el ieșea din portiță.

Nu mai era pe calul lui înalt.

Aria

Mariama J. Lockington

vrăbiuțe cu gât alb/pline de note/însuflețite în
veselie/voce

sfredelind copacii/corpuri mici și fragede/trăgând
cercuri frenetice

neînțelegând/ceea ce trebuie să înțelegem cu toții să
ajungem să acceptăm/că

nu va dura/trebuie să ne sfârșim pe noi
înșine cât de ușor putem

să ne luăm săbiile/ faptele/modelele noastre din
pene

și le transformăm în întuneric/ ne luăm
așa cum suntem

bătuții de vânt/se trezesc cu sfărâmături și nimic
este la fel de zgomotos ca brațele ei care ne trag
aproape/ nici măcar aceste aripi
aterizând/pe vecie
în cuiburile urechilor mele

Când dragostea

Alicia Ostriker

1937 -

când dragostea inundă o persoană
 ea taie
un canion

care se adâncește an de an
 transportând nămolul
lăsând persoana cu pricina
 dezvăluită
lăsând pe toată lumea să vadă

straturile de galben
 gresie galbenă, bazalt roșu
granit gri

când dragostea se revarsă asupra unei persoane
 ea mătură
persoana respectivă

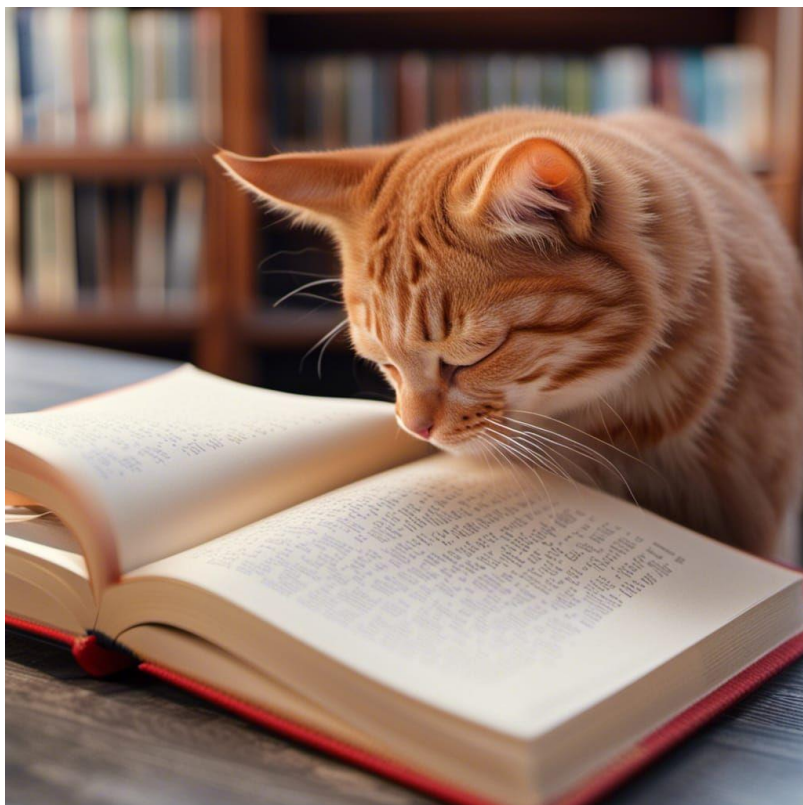
Navă/Plută

Maija Haavisto

urechile mint, dar pretind
ochii mint sau poate că trupul
în orice caz, lumea este o navă
Eu o numesc "neliniște vestibulară".
în timp ce mă uit inteligent peste ochelari
"Motionsick în corpul meu staționar
Cuvântul sofisticat înseamnă doar
că trăiesc pe un submarin galben.
Nu e chiar atât de fascinant pe cât pare.

Ar trebui să îți poți scufunda
călcâiele plăcut în podea
să te bucuri de soliditatea lumii
realitatea nu ar trebui să aibă o flexibilitate
ca o prună prea coaptă
Prefer podelele din lemn în locul celor din marmură
dar chiar și cele din plastic laminat sunt bune
te ține în poziție verticală și elastică
Refuz să locuiesc pe o navă/plută
Nu am abilități de navigație
și nu vreau să fiu un sâmbure
în interiorul unui fruct lipicios
Orizonturile drepte ar trebui să fie
obligatorii prin lege

Nu faceți ca lumea să devină încrețită
ca degetele mele după baie.
Am nevoie de stabilitate, dar
refuz să fiu o piatră.

Martți

Fady Joudah

Zilele au fost întunecate
nu spune "în aceste zile întunecate"
Mi-am schimbat conurile și tijele

Câteodată eu sunt țara
Alteori, sunt la țară.

Mi-am îmbrăcat hainele la loc
ca să le dau jos din nou.

Igiena somnului

Jill Khoury

Un pat ar trebui să fie o lespede fragedă, lipsită de insecte.

O femeie obosită ar trebui să poată să se întindă pe diagonală,
cu dureri de cap până la picioarele de hău.

Un pat ar trebui să existe într-o liniște cristalină.

Ar trebui să aibă o priveliște albastră somnoroasă.
O fereastră apropiată, care să nu fie aproape de gură-cască.

Un pat ar trebui să aibă o pernă specială pentru a șușoti capului, pentru a răsfăța și proteja amigdala.

Dacă este stabilit pe pământ, un pat ar trebui să aibă o plapumă bioluminescentă pentru a redirecționa privirea: prada este acolo.

Dacă patul este stabilit într-un copac, plapuma poate permite picioare libere sau o întoarcere cu un abandon luxuriant.

Printre altele, nu vă construiți patul pe dicționare

sau cărți de orice fel.

Un pat este cel mai bine făcut dintr-un cadru de lemn,
sau din metal, sau din materie întunecată.

Un pat trebuie să fie lipsit de leșie, var și minciuni.

Cineva ar trebui să fie capabil să intre în pat și să se
gândească

Aș putea zbura departe în el. Aș putea să mor; aș putea
să mor pur și simplu.

Într-o noapte ca asta

Michael Teig

Când nu putea să doarmă și vederea i se stingea
a notat culorile de pe spatele fiecărui tablou;

acesta albastru de pădure, acesta albastru de praf de
pușcă,
un albastru pentru a face galbenul să se vadă,
și una mai albastră decât aceea.

În anumite nopți doar ploaia
își va spune cuvântul, tulburând burlanul.

Când a venit dimineața
a ales o cămașă albă
(toate sunt albe) și a urmărit nasturii în jos.

Cel puțin el spune că există Billie Holiday
iar plantele aduc cu ele verde.

Când îi pregătesc micul dejun, patul,
mătură casa cu mătura,
el stă la fereastră mai mult decât ar trebui.

Știi că el crede în progres
chiar dacă e unul pe care nu-l poți vedea.

Când fiii lui au crescut înalți și îndepărtați
și s-au mutat în orașe de care abia auzise,
vorbea cu ei duminica.

Deși poate că e prea târziu
un trandafir de mătase la rever.

Când mă întorceam în unele nopți
L-am văzut prins sub un felinar
vorbind cu fata pe care o iubea

întorcându-și palma
ca pe o frază pe care nu și-o putea aminti.

Am văzut cum noaptea cobora în jurul lor
o mână întoarsă
și cum se transforma în întuneric

și a zâmbit, cu eșarfa albastră pe cap,
câinele albastru la picioarele ei, mansarda albastră între
stele.

Exclus din fresce

Michael Teig

Mulțumesc pentru dar. Niciodată nu am văzut
o strecurătoare de ceai mai atentă.

Pentru tine iau o postură de film mut.

De exemplu, ies afară și privesc luna
ca un turist. Pune mânuși mici pe ferigi.
E mai mare decât în mărime naturală.

Am o cameră aici doar pentru a sta. Dacă vreau...
aduc niște muzică să mă bată la cap. Mai am alte trei
camere...

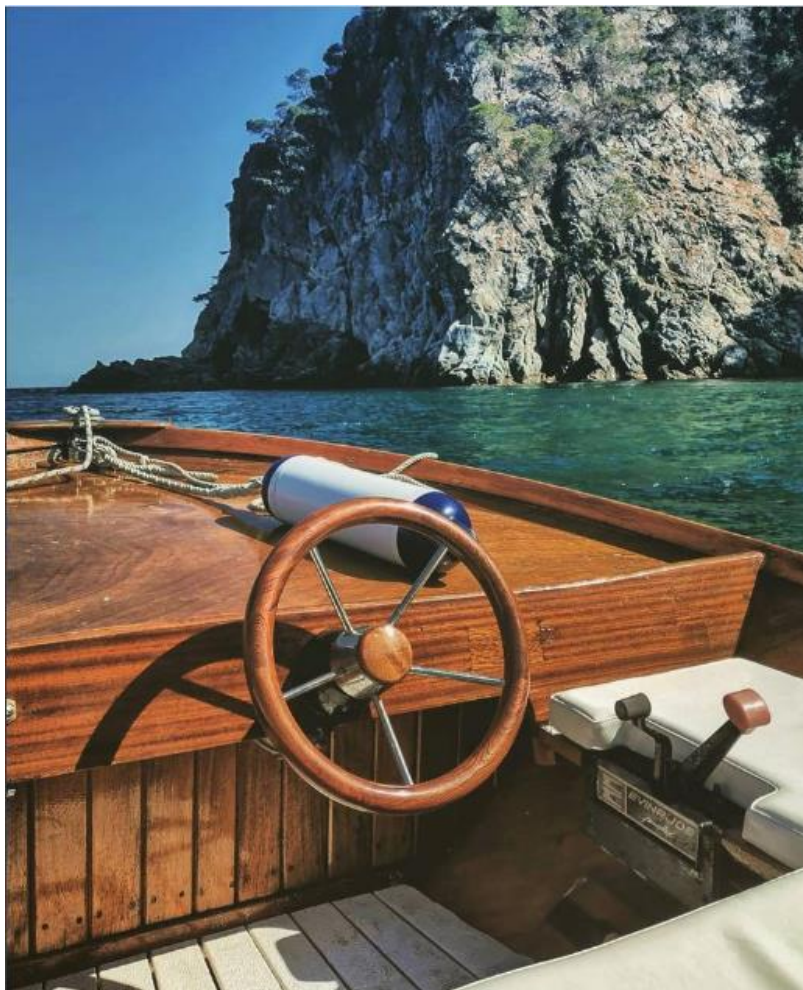
În felul acesta casa seamănă cu un stomac de vacă.

Am senzația că vom fi excluși din fresce...
în ciuda felului nestatornic în care m-ai iubit, Alice,
Sunt convins că în sfârșit suntem pe cont propriu.

Dacă am nevoie să mă gândesc la tine și trebuie să o fac
las firele de telefon să parafrazeze peisajul
până când rămâne doar un bloc, o clădire plină de
funingine,

te-ai așezat pe un scaun cu picioarele și părul ridicat
și fața ta se adaptează la noua vreme
imediat după ce televizorul a fost închis.
Bună ziua.

Chiar după deal, aici e stația de camioane boreale. Aici este Barkeyville.
Poate ne putem certa la o înghețată.

Asistentul social vorbește despre o potrivire bună

DJ Savarese

Dimineața se învârte în bolul său de apă.
Lacul întâmpină cu nerăbdare malul.
Un bărbat în halat de baie face cuvinte încrucișate zilnic,
mirosul de cafea-șase orizontal.

Un băiat de la etaj zăbovește în pat.
Căldura așternuturilor îl învăluie.
"Câte scrisori?" "Se potrivește?"
Promisiunea clătitelor-patru peste zero.

Visase o veșnicie la o scenă ca aceasta:
familie, mâncare, o casă cu adevărat verde.
(Violență: este un puzzle de cuvinte încrucișate.
Felul în care ar fi plâns - unsprezece în jos).

După-amiază târziu. Vântul se întetește.
Rămâne un singur spațiu gol.
"Cred că am reușit. Totul se potrivește!"
Inima îi flutură ca o velă.

Pentru o mireasă

Mary Toles Peet

Tu ceri, prietene, un cântec azi;
Ce notă suavă, ce melodie subtilă
Poate inima ta tânără să transmită cu o bucurie
delicioasă?

În lira fermecată a vieții, un singur acord
Te poate emoționa cu o muzică proprie,
Și să-ți umple inima cu un ton perfect.

Ce nevoie ai, deci, ca eu să-ți cânt?
Trandafirii de iunie pentru mireasa ta, frumoși la
vedere,
Sunt o muzică mai dulce decât pot fi notele mele;

Și păsările cântărețe zburând prin aerul parfumat,
Și stelele care strălucesc, ca niște ochi vii, de unde
Ai tale se întorc blând în rugăciunea ta la lumină de
troiță.

Apoi tăcerea, mai dulce decât toate sunetele variate,
Te va înfășura ca niște brațe iubitoare,
Căci cel mai desăvârșit dar al vieții, inima ta l-a găsit.

Sfaturi pentru fete

Frances Ellen Watkins Harper

1825 - 1911

Nu, nu roși! Am auzit doar
Că te-ai gândit să te căsătorești;
M-am gândit să vă spun un cuvânt prietenesc,
Așa că, doar o clipă să zăbovești.

Nu te căsători cu un bărbat al cărui merit este
În lucrurile de afară,
În părul de corb sau în ochii strălucitori,
care-ți plac atât de mult.

Ci căsătorește-te cu unul care e bun și amabil,
Și fără pretenții;
Care, dacă nu are un talent al casei,
Măcar are bun simț.

Despre căsătorie

Kahlil Gibran

1883 – 1931

Atunci Almitra a vorbit din nou și a spus: - Și cum rămâne cu Căsătoria, stăpâne?

Iar el a răspuns:

Voi v-ați născut împreună și împreună veți fi pentru totdeauna.

Veți fi împreună și când aripile albe ale morții vă vor risipi zilele.

Da, veți fi împreună chiar și în memoria tăcută a lui Dumnezeu.

Dar să fie spații în împreunarea voastră,
Și lăsați vânturile cerului să danseze între voi.

Iubiți-vă unul pe altul, dar nu faceți o legătură de dragoste:

Să fie mai degrabă o mare în mișcare între țărmurile sufletelor voastre.

Umpleți-vă unul altuia paharul, dar nu beți din același pahar.

Dați-vă unul altuia din pâinea voastră, dar nu mâncați din aceeași pâine.

Cântați și dansați împreună și fiți bucuroși, dar fiecare dintre voi să fie singur,

Așa cum corzile lăutei sunt singure, deși freamătă aceeași muzică.

Dați-vă inimile voastre, dar nu unul în grija celuilalt.
Căci numai mâna Vieții poate să vă cuprindă inimile.
Și stați împreună, dar nu prea aproape unul de altul:
Căci stâlpii templului stau despărțiți,
Și stejarul și chiparosul nu cresc unul în umbra celuilalt.

Via Marta Contreras Simó

Despre copii

Kahlil Gibran

*Și o femeie care ținea un prunc la pieptul ei a spus:
Vorbește-ne de Copii.*

Și el a spus:

Copiii voștri nu sunt copiii voștri.

Ei sunt fiii și fiicele dorului de Viață pentru sine.

Ei vin prin voi, dar nu de la voi,

Și deși sunt cu voi, nu vă aparțin.

Puteți să le oferiți dragostea voastră, dar nu și
gândurile voastre,

Pentru că ei au propriile lor gânduri.

Le poți adăposti trupurile, dar nu și sufletele lor,

Pentru că sufletele lor locuiesc în casa de mâine,
pe care nu o poți vizita, nici măcar în visele tale.

Puteți să vă străduiți să le semănați, dar nu căutați să
îi faceți să vă semene.

Căci viața nu merge înapoi și nici nu întârzie cu ziua
de ieri.

Voi sunteți arcurile din care copiii voștri, ca săgeți vii,
sunt trimiși.

Arcașul vede semnul pe calea infinitului și vă îndoiaie
cu puterea Sa

pentru ca săgețile Sale să meargă repede și departe.

Îndoirea voastră în mâna arcașului să fie spre
bucurie;

Căci așa cum El iubește săgeata care zboară, așa iubește
și arcul ferm.

Despre moarte

Kahlil Gibran

Atunci Almitra a vorbit, spunând: - Am vrea să întrebăm acum de Moarte.

Și el a spus:

Vreți să cunoașteți secretul morții.

Dar cum îl veți găsi dacă nu-l veți căuta în inima vieții?

Bufnița ai cărei ochi legați de noapte sunt orbi în timp de zi și nu pot dezvălui misterul luminii.

Dacă vrei într-adevăr să vezi spiritul morții, deschide-ți larg inima spre trupul vieții.

Căci viața și moartea sunt una, așa cum râul și marea sunt una.

În adâncul speranțelor și dorințelor tale se află cunoașterea tăcută a celor de dincolo;

Și ca semințele care visează sub zăpadă, inima ta visează la primăvară.

Încrede-te în vise, căci în ele este ascunsă poarta către eternitate.

Teama ta de moarte nu este decât tremurul ciobanului când stă în fața regelui a cărui mână va fi întinsă spre el în semn de cinstire.

Nu este oare ciobanul bucuros sub tremurul său, că va purta semnul regelui?

Totuși, nu este el mai atent la tremurul său?

Căci ce înseamnă să mori, decât să stai gol în vânt și să te topești în soare?

Și ce înseamnă să încetezi să respiri, ci să eliberezi suflarea de valurile ei neliniștitoare, ca să se ridice și să se extindă și să-L caute pe Dumnezeu fără opreliști?

Doar atunci când vei bea din râul tăcerii vei cânta cu adevărat.

Iar când ai ajuns în vârful muntelui, atunci vei începe să urci.

Și când pământul îți va revendica membrele, atunci vei dansa cu adevărat.

Abstract cu pătrat roșu

Jenny Xie

după Etel Adna

Și acolo,
între pereți curați
presupui
poziția,
înclinată spre
pătratele roșii
care se agită
pe pânzele ei.

În uleiurile
unei noi tensiuni
ea însăși
cu câteva zile înainte
se dizolvase.

Acolo, impasto:
muntele ei.

Tăiat
până la prima
vedere.

Tamalpais *
la fiecare pas,

fistic
coji de fistic răzbind
cobaltul.
Marginile sunt opace
până când au fost refuzate.

Muntoasă,
și ea, de asemenea...
ceea ce înseamnă că
ieșind la suprafață,
culoarea se prinde
de anotimpuri
unde sensul
se precipită.

Din această tranziție
cei vii
nu au acces.

Tu, întorcându-te
de la
peretele uscat,
unde nimic
nu trece prin el.

Un pătrat roșu
apare în zilele tale
și totuși
încă nu știi unde.

* *Munte în California*

În curs de desfășurare

Jenny Xie

Nu contează distanțele parcurse, însoțitorul era ea însăși. Cei douăzeci de ani de fir de ață nu sunt de subestimat. O depresie sălbatică care a sfâșiat din ianuarie până în aprilie. Și totuși i-a apărut pofta de mâncare.

Insistând pe margini și miezuri, când nu existau.

Relații recoapte prin ambivalențe împărtășite.

Pagini care au stabilizat-o. Cărți care au pândit-o

până în zorii zilei grele, și luni de zile după aceea.

Despărțind jurămintele noi de cele vechi, ca albele din rufe.

Pierderi mărunte înghesuite împreună, astfel încât să adune o masă.

Generații depozitate de liniște filtrată.

Și ceva încăpățănare. Încurcături pe parcurs

prin care dinții minții trebuiau să muște, dar pentru ce.

Se antrenase să caute răspunsuri la nivelul ochilor,

dar ele erau mai jos, se schimbau tot timpul.

Parazitoid

Frank Gallimore

Tatăl ei a spus să nu stai până târziu,
mâna lui a stat prea mult timp pe umărul ei.
Aș fi intrat cu mașina de tuns iarba în lateralul
Camaro-ului său albastru, dar picioarele mele nu
ajungeau la pedale. Aș fi putut să-i dau un pumn

suficient de sus ca să atingă arcul perfect
al maxilarului său, dar nu eram încă puternic.
Mama mi-a promis înălțime,
un piept larg și mâini suficient de mari
pentru a cânta toate cântecele de război.

Zâmbetul lui își legăna cârligul deasupra noastră,
așa că am sărit porțile, ea și cu mine.
Prefă-te că ești un scorpion
iar eu voi fi un pelerin, cu ghearele scoase.
Nu te poți ascunde!

Drumurile noastre au rupt iarba,
țânțari înnebuniți în pustiu.
Muște de cerb ne-au urmărit până acasă
și ne-au înțepenit în vise în care
am pierdut pielea ca lâna și ne-am răsucit

sub ace și sârme - pentru că gândacii au gândaci
care mușcă. Am visat bucăți de hrană

din mine în gura unei bestii
până când bestia îmi depășea frica.
Când ne-am trezit cu mușcături, tatăl ei

a trântit-o de perete ca și cum ar fi vrut să scuture praful
de pe un covor. Amprenta mâinii lui pe ea s-a estompat
încet ca apa de pe o batistă. Lucrurile
pe care le-am învățat au avut legătură
cu țânțarii care se aruncau spre noi

ca și cum ar exista o lege pentru asta, cu mama ei
adormită la fereastră, și ce rezultă din atingerea
unei fete... o pasăre naufragiată, îndurerată
prin crengi, o orfană în aer liber
care se îndreaptă spre un timp muribund.

Nu am avut curajul să întreb...
cum de încă mai poate să arunce un butoi de ploaie cu
bucurie.
Nu i s-a permis decât să atingă cu degetul ultimul nod
din părul ei, am continuat să o urmăresc până când
picioarele mi s-au răsucit de nervi și angrenaje fragile.

Nu sunt nici puternic, nici înalt
și mâinile mele nu pot apuca
dincolo de liniștea din noi, precaut ca o căprioară
în luminișul în care ea îmi poruncea
să mă dezbrac. Să mă întind. Să nu te miști.

Am vrut să cred că viespile puteau pipăi
fără durere, ca zăpada, împotriva noastră
căzută din mâinile frunzelor.
Ea a vrut să fie periculoasă, cea care
dădea ordine, și așa mai departe, la infinit...

Spitalul de stat din Oregon

Roberto Cabrera

Rătăcind în muzeu
am dat peste povestea unei femei.

Să o evocăm
sub forma unui pumn.

Mai întâi, i-au lovit capul
și au spus: Tsk-tsk.

Apoi, i-au dat cu electroșocuri
și au spus: "Huh".

Apoi, i-au luminat fața.
și au spus, "Phuuuy".

În cele din urmă, au făcut o gaură aici
și încă una aici.

Capul ei s-a înclinat ușor într-o parte
și au spus: "Aha".

Bildungsroman

Sam Sax

nu am vrut niciodată să cresc și să fiu ceva oribil ca bărbat. Cea mai mare teamă a mea era părul despre care se spunea ar fi șerpuit din pieptul meu, copaci de mlaștină care respirau în timp ce alergam. M-am rugat pentru un alt fel de pubertate: pielea să se transforme în scânduri mușchii în pânze de păianjen, durerile de creștere sunând ca un pod care geme sub greutatea bătrâneții unor albume fotografii vechi. În copilărie știam că există o mașină care ardea deasupra apei înainte de această viață, m-am trezit aici și am descoperit că focul mi-a ars părul până când am strălucit ca sticla - ochii mei, două faruri de acetilenă.

În familia mea avem o poveste pentru asta: fratele meu mă ține în brațele lui fără păr. spune

tată, va fi un monstru, ar trebui să-l îngropăm.

Robert Louthan

Ceva ce vrei tu

Singur în casa pe care a construit-o tatăl tău
și în care ai locuit mereu, mergi cu bastonul tău.
spre ușa de la subsol.
Ești bătrân și bănuiești că ești senil,
dar există un lucru pe care ești sigur că ți-l amintești
corect: că de când te-ai născut
subsolul s-a adâncit,
într-un ritm care crește mereu,
iar în partea de jos se află ceva ce-ți dorești,
deși nu-ți amintești ce.
Deschideți ușa și aprindeți lumina.
Nu strălucește suficient. Nu poți
vedea podeaua. Totuși, începi să cobori scările.
Ochii tăi se vor adapta. În timp ce te apropii de
balustradă, îți cade bastonul. Nu-l mai auzi cum se
oprește din cădere.
Sunetul se estompează.
Îl urmărești. Poți oricând să te întorci.
Vei coborî pas cu pas.

Gitanjali 11

Rabindranath Tagore

1861 - 1941

Lasă această cântare și rugă și povestea cu mărgăritare!
Cui te închini tu în acest colț întunecat și singuratic al
unui templu cu ușile toate închise? Deschide-ți ochii și
vezi că Dumnezeuul tău nu este în fața ta!

El este acolo unde plugarul lucrează pământul greu și
unde cel care face poteci sparge pietre. El este cu ei în
soare și în ploaie, iar haina Lui este acoperită de praf.
Dă-ți jos mantia ta sfântă și ca el coboară pe pământul
prăfuit!

Eliberare? Unde se găsește această izbăvire? Însuși
stăpânul nostru a luat cu bucurie asupra sa legăturile
creației; el este legat de noi toți pentru totdeauna.

Ieși din meditațiile tale și lasă deoparte florile și tămâia!
Ce rău este dacă hainele tale devin zdrențuite și pătate?
Întâlnește-l și stai alături de el în truda și în sudoarea
frunții tale.

Gitanjali 14

Rabindranath Tagore

Dorințele mele sunt multe și strigătul meu este jalnic,
dar tu m-ai salvat mereu prin refuzuri grele; și această
puternică milă a fost săvârșită în viața mea de la un
capăt la altul.

Zi de zi mă faci vrednic de darurile simple și mărețe pe
care mi le-ai dat fără să le cer - acest cer și lumina, acest
trup, viața și mintea - salvându-mă de primejdiile unei
dorințe prea mari.

Sunt momente în care zăbovesc languros și momente în
care mă trezesc și mă grăbesc în căutarea țelului meu;
dar cu cruzime te ascunzi din fața mea.

Zi de zi mă faci vrednic de deplina ta acceptare,
refuzându-mă mereu și mereu, salvându-mă de
primejdiile unei dorințe slabe și nesigure.

Ted Greenwald

Privitul nu ajută

Privitul nu ajută

Și nici alergatul

Muzica nu ajută

Mai ales cântecele

Să ne întâlnim nu ajută

Și nici să stai separat

Să vezi pe altcineva nu ajută

Nici să te vezi pe tine

Dormitul nu ajută

Nici trezitul

Visul nu ajută

Nici faptele

Alergarea nu ajută

Și nici statul degeaba

Muzica frumuseții

James Nack

Pentru mine buzele tale sunt mute, dar când privesc
La tine
frumusețea ta e perfectă...
Nici o trăsătură care nu ar trebui să fie, nici o linie
Care să strice armonia rafinată
A frumuseții,
care respiră pentru ochi,
Mi-e milă de cei care cred că mi-e milă de mine;
Care beau valul care țâșnește din buzele tale
Inconștienți de dulceața lui, ca și cum ar fi
chiar așa cum sunt eu - și-și întorc ochii lor de marmură
asupra frumuseții tale, fără să simtă emoția
Care mă înnebunește cu delirul bucuriei.

Portret

George Leonard Allen

Ochii ei? Piscuri întunecate de cea mai adâncă umbră,
Ca niște lacuri de pădure care stau
În unele podișuri secrete
Sub un cer înstelat.

Obrajii ei? Culoarea castanului copt...
Maro catifelat de soare de toamnă!
Mângâiați de razele de soare care dansează prin
Frunzele roșii care zboară în jos.

Forma ei? Un pin zvelt care se leagănă
În fața brizei murmurând
Vara, când vântul din sud cântă
Muzică ușoară printre copaci.

Ea însăși? Un spiriduș vesel și râzător
Care zâmbește din zori și până-n noapte,
La fel de frumoasă ca o noapte de vară
Și fără griji ca o ciocârlie.

Cuprins

Adrian Grauenfels	3
ALȚI AUTORI.....	16
Joyce Mansour.....	16
Sheila Black.....	17
Ralph James Savarese.....	19
Raymond Luczak.....	21
Otters / Vidre.....	21
Pia Täävila-Borsheim	24
Tony Towle	26
Laura Mullen	28
Susan Pliner	30
Nathan Spoon *	31
Maior Jackson	32
Eran Bar Ghil.....	33
Tarfia Faizullah.....	34
Catherine Barnett	35
Noah Falck.....	36
Ești în aproape fiecare viitor"	37
A. R. Ammons.....	38
Catherine Barnett	40
Michael Leong	42
Matthea Harvey.....	44
Dan Taulapapa McMullin	45
Claudia Castro Luna.....	46
Claudia Rankine	48
Coerența în consecință	49
Don't Let Me Be Lonely [Mahalia Jackson este un geniu.].....	50

Johnson Cheu	52
Nicholas Gulig	53
Crângul de semnificație	55
Anna Williams	56
Paulus Silentarius *	58
Vito Hannibal Acconci	59
Mariama J. Lockington	60
Alicia Ostriker.....	61
Maija Haavisto.....	62
Fady Joudah	64
Jill Khoury	65
Michael Teig	67
DJ Savarese.....	71
Mary Toles Peet	72
Frances Ellen Watkins Harper	73
Kahlil Gibran	74
Despre copii	76
Despre moarte	77
Jenny Xie	79
În curs de desfășurare	81
Frank Gallimore	82
Roberto Cabrera	85
Sam Sax.....	86
Robert Louthan	87
Rabindranath Tagore	88
Gitanjali 14.....	89
Ted Greenwald.....	90
James Nack.....	91
George Leonard Allen	92

SAGA PUBLISHING
ISRAEL 2023